

PRIMĂVARA

Irimescu Daniel

Printre nouri reci de ceață
Un alai cu pas grăbit,
Blând trezește iar la viață
Tot pământul adormit.

De sub mantia ce-mbracă
Cu fir alb de borangic,
Iarna-ar vrea să o petreacă,
Vestitorul cel voinic.

Din văzduh încet coboară,
Încâlzind cu al lor foc,
Mii de raze lucitoare,
Ce vestesc un nou soroc.

Zâna, lumii se arată,
Mai măreață ca nicicând
Și-nvelește obștea toată,
Cu strai verde, rând pe rând.

Vântu' lin în păr îi bate
Prin cosițe-n aur crud,
Ce s-aștern în zi și-n noapte,
Pe-al ei trup de rouă ud.

Ce frumoasă ești făptură!
Nouă rostul tălmăcești,
Viață sufli, moartea scură
Și bucurie răspândești.

Din moarte, viață dai, natură